

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญมากในการติดต่อสื่อสารมาเป็นเวลานานตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับมากขึ้น จนกลายเป็นภาษาสากลหรือภาษากลางที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก ควบคู่กับความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการสมัยใหม่ในสาขาต่างๆ อาทิเช่น วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แพทยศาสตร์ เกษตรกรรม การประมง การพาณิชย์ การศึกษา ฯลฯ เป็นต้น ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทต่อความเป็นอยู่ของคนไทยมาก แม้แต่ในสังคมชนบทที่ห่างไกลก็ยังคงมีภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน เช่น ชื่อของสิ่งของเครื่องใช้ ยารักษาโรค ภาพยนตร์ สถานที่ต่างๆ รายการวิทยุ โทรทัศน์ ร้านค้าและแม้แต่สารเคมีที่ใช้ในการเกษตร ฯลฯ ล้วนแต่มีภาษาอังกฤษปะปนอยู่ทั่วไป

รองแม่ การิอุมา (2542 : 1) ได้กล่าวว่าสำหรับคนไทยในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ยิ่งมีความจำเป็นต้องรู้และเรียนภาษาอังกฤษเพราะประเทศไทยกำลังจะเป็นศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้มีการติดต่อกับประเทศต่างๆ เกือบทั่วโลก รัฐบาลได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้ต่างชาติเข้ามาลงทุน และเข้ามาท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ประกอบกับสภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน อาทิเช่น ด้านเศรษฐกิจ การเมืองการปกครองและการศึกษา การมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดียิ่งมีความสำคัญและจำเป็นเพื่อที่เราจะได้เข้าใจและใช้ได้อย่างถูกต้อง เพราะวิทยาการสมัยใหม่ที่นำมาจากต่างประเทศเหล่านั้นล้วนมีคำอธิบาย คำแนะนำและวิธีการใช้เป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับกรมวิชาการ (2545 : 1) ซึ่งได้กล่าวว่า สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรม มีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่ง ในการสื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจกันและกันในการศึกษาหาข้อมูลความรู้ และถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ แก่กัน ในด้านเศรษฐกิจ ภาษา

มีความจำเป็นยิ่งขึ้น ในการเจรจาต่อรองด้านการค้าและการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการรู้ภาษาต่างประเทศ จะช่วยสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่นอย่างถูกต้อง และเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลก ส่วนกรมวิชาการ (2545 : 2-3) ให้ความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา โดยโครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ

ช่วงชั้นที่ 1	ป.1 – ป.3	ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
ช่วงชั้นที่ 2	ป.4 – ป.6	ระดับต้น (Beginner Level)
ช่วงชั้นที่ 3	ม. 1 – ม.3	ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
ช่วงชั้นที่ 4	ม.4 – ม.6	ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

ส่วนสรวงศ์ สายอุดม (2541 : 2) ได้กล่าวว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนต้องสอนให้ครบทั้ง 4 ทักษะ (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน) คำศัพท์และไวยากรณ์จะสอดแทรกไปในการสอนทักษะต่าง ๆ ในลักษณะบูรณาการสอนให้นักเรียนมีความกล้าในการแสดงออกทางภาษาและคิดเป็นภาษาอังกฤษ จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียนและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะนั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สลับซับซ้อนมากที่สุด ผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้หลาย ๆ ด้าน เช่น ความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และการใช้สำนวนภาษาเพื่อสื่อความคิดของตนออกมา ในขณะที่การพูดของคนแม้จะไม่ถูกต้องสมบูรณ์แต่ก็ยังสื่อความหมายที่ต้องการได้ จึงต่างกับการเขียน ซึ่งหากใช้โครงสร้างของภาษาที่ไม่ถูกต้อง สะกดคำศัพท์ผิดหรือเขียนขาดตอน ไม่สมบูรณ์ ก็จะทำให้ไม่อาจสื่อความหมายของความที่ต้องการได้ ดังนั้นในการสอนเขียนสิ่งที่ผู้สอนต้องคำนึงให้มากที่สุดก็คือ ต้องให้ข้อมูลคำศัพท์ ไวยากรณ์แก่ผู้เรียนอย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางในการคิดและเขียนต่อไป

จากข้อความที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้นทำให้มองเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมาก การใช้ไวยากรณ์จะสอดแทรกในทั้ง 4 ทักษะ (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน) ซึ่งในทักษะการเขียนมีความสำคัญมาก เพราะหากใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ก็จะทำให้ไม่สามารถสื่อความในสิ่งที่ต้องการจะเขียนบอกได้

ในฐานะที่ผู้ทำวิจัยเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ไวยากรณ์และเคยประสบปัญหาเกี่ยวกับการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียนอยู่เสมอ โดยพบว่าส่วนใหญ่ักเรียนใช้ไวยากรณ์พื้นฐานไม่ได้ อาทิเช่น verb to be ซึ่งเป็นไวยากรณ์ที่สำคัญยิ่งอันเป็นพื้นฐานในการสร้างประโยค โดยผู้ทำวิจัยได้ตรวจแบบฝึกหัดใบงาน และแบบทดสอบต่าง ๆ ของนักเรียนพบว่านักเรียนเลือกใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้องตามสถานการณ์และไม่สอดคล้องกับประธานในประโยค เมื่อทำแบบฝึกหัด ใบงานและแบบทดสอบผิดอยู่ตลอดเวลา ก็จะส่งผลให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร และในขณะเดียวกันนักเรียนบางส่วนรู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจที่จะหาแนวทางในการแก้ปัญหาทักษะด้านการเขียนให้กับนักเรียนเพื่อที่จะทำให้นักเรียนใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องมากขึ้น ดังที่ Brooks (2541 : 2) ได้กล่าวถึงแบบฝึกทางภาษาว่าตามหลักจิตวิทยา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ แบบฝึกทางภาษาช่วยให้การสื่อสารดำเนินไปด้วยดีและทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมในการสื่อสารเป็นไปโดยอัตโนมัติ แบบฝึกสามารถใช้ฝึกทักษะทางภาษาได้ทุกด้านแบบฝึกทางภาษาจะมีความหมายอย่างสมบูรณ์ได้นั้น ก็ต่อเมื่อนักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการโต้ตอบสื่อสารได้ ส่วนศิริพร สุทธิยา (2546 : 3) กล่าวว่า การใช้แบบฝึกทักษะในการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิธีการหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเป็นแนวทางให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยความสุขและช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดในส่วนที่เพิ่มเติมหรือเสริมจากหนังสือเรียนทั้งยังช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดียิ่งขึ้น เป็นการสนองตอบต่อเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน ทำให้ครูมองเห็นจุดเด่น จุดด้อยของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ปัญหา นั้น ๆ ได้ทันที นอกจากนี้ Petty (2541 :2) ได้ให้ความสำคัญแก่แบบฝึกทางภาษาว่าเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครู เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างมีระบบระเบียบ ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาและจำได้คงทน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงหาแนวทางในการแก้ปัญหาทักษะด้านการเขียนให้กับนักเรียนเพื่อที่จะทำให้นักเรียนใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องมากขึ้นจึงได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหาวิชาภาษาอังกฤษและทฤษฎีต่าง ๆ และผู้วิจัยมีความสนใจใช้แบบฝึกทักษะในการแก้ปัญหา และผู้ทำวิจัยหวังว่าแบบฝึกทักษะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ verb to be ได้ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพการใช้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังใช้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2552

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่ได้รับเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 34 คน โดยเลือกแบบเจาะจง

2. เนื้อหา

เป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง verb to be (is am are) ประกอบด้วยเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต1.3: เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และการสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทริยภาพ มาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 7 แผน จำนวน 7 ชั่วโมงแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนจำนวน 10 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก แบบฝึกทักษะ จำนวน 7 ชุด ดังนี้

1. การใช้ am กับสรรพนาม
2. การใช้ is กับสรรพนาม
3. การใช้ is กับคำนามเอกพจน์

4. การใช้ **are** กับสรรพนาม
5. การใช้ **are** กับคำนามพหูพจน์
6. การใช้ **am is are** กับสรรพนาม
7. การใช้ **am is are** กับสรรพนาม

3.ตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น คือ แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be

3.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจ
หลังจากใช้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

สมมติฐานการวิจัย

หลังใช้แบบฝึกทักษะ Verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียน
สาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ แล้วทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be หมายถึง แบบฝึกที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการใช้
verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงใหม่ สอดคล้องกับเนื้อหาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มี
ทั้งหมด 7 ชุด แต่ละชุดสร้างให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะ/
การทำกิจกรรมและการทดสอบหลังจากใช้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดกิจกรรมการ
เรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ สอดคล้องกับเนื้อหาตามหลักสูตรการศึกษาขั้น
พื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีทั้งหมด 7 แผนการจัดการเรียนรู้

ความพึงพอใจ หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ หลังจากใช้แบบฝึกทักษะ
การใช้ verb to be

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง verb to be มากขึ้น
- 2.โรงเรียนได้แบบฝึกทักษะการใช้ verb to be ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
- 3.เป็นข้อมูลเบื้องต้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทักษะด้านต่าง ๆ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อไป

